अपि च' अयं 'सोमः', 'नृचक्षाः' नृन्मनुष्याननुग्रहदृशा पश्य, 'शृणुश्रुगस्तु' अस्मद्गिरां श्रोता भवतु, 'गिरः' स्तुतिम्, 'आवृणानः' सम्भजमानोयं सोमः, 'नः' अस्मान्, 'मा विहासीत्' मा परित्यज, स्तुतिभिः प्रसन्नः सन् अभिषवाद्यपराधं क्षमतामित्यर्थः। ततो वयम् 'अनागाः' विस्मृतास्मदीयापराधः सन्, 'तनुवः' निजशरीराणि, 'वावृधानः' प्रत्यङ्गं वर्द्धयन्, 'नः' अस्माकम्, 'आजायमानः' सर्व्वतः सर्व्वकार्य्येषु वर्त्तमानः, 'रूपं', तदनुकूलस्वरूपं 'वहतु' स्वीकरोतु ॥

(६) अथ षष्ठमन्त्रमाह। "उपक्षरन्ति जुह्वो घृतेन। प्रियाण्यङ्गानि तव वर्द्धयन्ती। तस्मै ते सोम नमदृद्वषट्च। उप मा राजन् सुकृते क्षयस्व" इति। 'जुह्व'प्रभृतयः स्रुचः 'घृतेन' क्षरणात्मकेन पयोदध्यादिद्रव्येण, 'उपक्षरन्ति' हे सोम त्वामुपेत्य सिञ्चन्ति, कीदृश्यो जुहः, 'तव प्रियाण्यङ्गानि', अवयवाप्यायनेन 'वर्द्धयन्त्यः', हे सोम 'तस्मै ते' तादृशाय तुभ्यं, 'नमदृत्' नमस्कारश्च, 'वषट्च' वषट्कारो हविष्टेन प्रदानं, हे 'राजन्', 'सुकृते' शोभने कर्म्मफले, माम् 'उपक्षयस्व' अनुजानीहि ॥

(७) अथ सप्तममन्त्रमाह। "सम्प्राणापानाभ्याꣳ शमु चक्षुषा त्वम्। सꣳ श्रोत्रेण गच्छस्व सोम राजन्। यत्त आस्थितꣳ शमुतत्ते अस्तु। जानीतान्नः सङ्गमने पथीनाम्" इति। हे 'सोम राजन्', त्वं प्राणादिभिः 'सङ्गच्छस्व' पूर्व्वमभिषवादिना त्वत्तो विश्लिष्टाः प्राणादयः पुनस्त्वया संयुज्यतां, 'यत्',